

Jubilarij Dr. State

Sibenik

Pojedini broj stoji Din 0.50.

Poštarna plaćena u gotovom

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 14. prosinca 1930.

Broj 27.

Slušaj sv. Crkvu!

Zapovijedi crkvene su popovske novotarije onima, koji ne mare za Crkvu. Tko je ustanovio, da kršćanin treba da sluša sv. Misu u dane svetačne, da posti, da pristupa na sv. sakramente i slično? Sv. Crkva, tumačeći zapovijedi Gospodnje: Spomeni se posvetiti dan svetačni; tko blaguje tijelo moje; i ona nebrojena mjesta sv. Pisma o postu, molitvi, milostinji. Čemu sv. Misu slušati? Jer sv. Crkva to zapovijeda, a zapovijeda, jer je sv. Misa središte bogoštovlja, uzvišena žrtva, a ti si grješnik i kršćanin, koji treba da prikažeš Bogu žrtvu za zahvalu zbog primljenih dobara, za zadovoljštinu za učinjene grijehe, da isprosiš nove milosti i Bogu iskažeš čast i poklon. Svega toga ne možeš da dostojnije učiniš negoli prisustvujući ovoj jedinoj žrtvi sv. vjere.

Isto tako, ako sv. Crkva zabranjuje težački posao u dane svetačne, ne čini drugo, nego uzdrži Božju naredbu od početka svijeta, kad je Bog sedmi dan „otpočinuo“ od stvaranja. Šest dana ti je za zemaljske posle i brige, a i živina treba da otpočine, kamo li ne čovjek. Sedmi dan treba da se spomeneš svoje duše, treba da iskažeš štovanje Bogu.

Čime ćeš zadovoljiti za svoje grijehe i obuzdati strasti? Zato je zgodan post. Posluš Crkvi i mrtvenje grla bit će ti spasonosno, a, kako liječnici općenito tvrde, i za zdravlje korisno.

Ovako bismo mogli razjašnjavati i dalje odredbe svete Crkve. No čemu? Dobri kršćani to znadu i opslužuju, mlaki kršćani na ovo ne misle niti se osvrću, a opaki su sljepi i gluhi, k tomu tvrdokorna srca, pak kraj zdravih očiju i ušiju ne vide i ne čuju. Ne ostaje dakle nego moliti za njih, da ih Bog prosvijetli i gane, da upoznaju svoju dužnost i vrše ju.

Još jednu preporuku. Dužnost je svakoga katolika moliti za sv. Crkvu

i za sv. Oca Papu, onako, kako su prvi kršćani molili u Jeruzolimu za Petra, kad ga je Irud bio bacio u tamnicu i namjeravao, da ga ubije. Sv. Crkva je uvijek imala progonitelja, očitih i potajnih. Ima ih i danas, pa i u našoj državi. Mnoge nevolje, koje prijete vjeri katolika, snuju se u mračnim ložama. Frmasunstvo smatra vjeru samo oruđem državne politike, a jer frmasunstvo nastoji, da steče što veći upliv u svakoj državi, htjelo bi, da vjera bude oruđe u njezinoj ruci. Molimo, pak će Bog pomesti i te osnove, kako je pomrsio kroz vijekove slične spletke!

Sv. Augustin

(1500. godišnjica njegove smrti)

Sv. Augustin je najdublji i najplodniji pisac od svih sv. Otaca na zapadu. Poslije toliko stoljeća njegov je upliv još uvijek velik, jer njegov nauk ima trajnu vrijednost. Njemu se klanjaju najveći umovi.

Hrv. Bogoslovna Akademija u Zagrebu proslavila je 16. pr. mj. 1500. godišnjicu smrti sv. Augustina odličnim predavanjima i posvetila mu br. 4. svoje znanstvene „Bogosl. Smotre“. Također br. 5. naše asketsko-mistične revije „Duhovni život“ posvećen je velikom svecu. Dr. A. Živković objelodanio je ovom prigodom novi prijevod „Ispovijesti“, najpopularnijega djela sv. Augustina, jer je pređašnji prof. Sasso već rasprodan, a nije bio ni sasvim točan.

Dr. Fr. Iveković je napisao za narod pred 50 godina život kršč. ve-leuma u „Životima svetaca“, koje je objelodanilo „Društvo sv. Jeronima“. No boljih podataka daje nam dr. O. Bardenhoner u knjizi „Patrologie“, od g. 1901., pa ćemo iz nje iznijeti ukratko život i rad sv. Augustina.

Rodio se 13. XI. g. 354. u Tagasti u Africi. Njegov otac Patricije, poganin, žestoke ćudi, pokrstio se

neko vrijeme prije smrti. Majka sv. Monika bila je ustrpljiva i uzorna krščanka. Augustin je učio govorničtvo u Madauri i Kartazi. Postane pristaša manihejaca, koji su učili, da ima carstvo dobra i carstvo zla, a svijet da su stvorili vragovi. U moralnom pogledu učili su razne nauke; najveći ih broj nije pošteno živio. Iz Atrike pođe Augustin u Milan za učitelja govorničtva. Tu ga je poznanstvo sa sv. Ambrozom, glasovitim piscem i govornikom, dovelo da, je stupio među katekumene i počeo se baviti poslanicama sv. Pavla.

Jednoga dana ležeći u vrtu čuje tajni glas: „Uzmi, čitaj!“ Uđe u kuću, otvori slučajno sv. Pismo i namjeri se na riječi sv. Pavla: „Hodajmo pošteno kao po danu, ne u proždrljivosti i pijankama, ne u ložnicama i nečistoći, ne u svadi i zavisti, nego se obucite u Gospoda Isusa Krsta i ne brinite se za tijelo po požudama“. Augustin se obratio. Prekine s grijesima, krsti ga sv. Ambroz, a mir i zadovoljstvo uđe mu u dušu. Pogodio je onaj biskup, koji je rekao sv. Monici: „Nije moguće da propadne sin, za koga si prolila tolike suze“. Ona je za sinom došla u Milan, a sada se željela vratiti u Afriku. No u Ostiji je od groznice umrla, sva radosna, kad je vidjela, da joj se Augustin obratio Bogu.

On se vrati u Tagastu i ode negdje u blizinu, gdje je kao u samostanu boravio tri godine u svetoj samoći, razmišljanju i naucima. Kad je došao u grad Hipón, narod i biskup je htio, da se redi za svećenika. Dostokora postane i biskupom. Radio je neprestano. Propovijedao, brigao se za svećenstvo, narod i siromaha, pisao je i borio se proti krivovjercima manihejcima, pelagijancima, donastistima i arijancima. Smrt mu je bila gorka, jer je bijeda pala na zemlju. Isti namjesnik podiže bunu i pozove iz Španjolske u svoju zemlju divlje i krvoločne Vandale. Opsjedao je Hipón. Sv. Augu-

stin je molio, da umre, prije nego grad propadne. Tako je i bilo. Umro je 21. augusta 430.

Sv. Augustin je napisao 93 djela u 232 knjige u latinskom jeziku. Djela su filozofska, dogmatična, apologetska, polemična, eksegetična, moralna, pastoralna, propovijedi, pisma i pjesme.

Sv. Augustin je bio svetac velikih kreposti. Mrzio je zabludu, ali je ljubio griješnike. Molio je cara Honorija, da bude blag prema krivovjercima. Imao je samilost na siromahe i zarobljene te je za nje prodao i crkvene posude. Iskreno je priznavao, svoje pogriješke i grijehe, što najbolje svjedoče njegove „Ispovijesti“. Najviše je cijenio poniznost, jer je ona temelj svih kreposti. I ako je bio duboko učen, govorio bi: „Neuki grabe nebo, a učeni se valjaju u tijelu i krvi.“ Pobožno je molio, često sa suzama, i rekao bi: Nemirno je naše srce, dok ne otpočinje u Bogu. Živio je neprestano u strahu Božjemu promišljajući na smrt i sud Božji. Borio se svaki dan proti napastima, i ta borba ga je učinila jakim. Ljubio je neizmjereno Spasitelja, u pričesti je nalazio radost i spas. Molio je osobito Gospu i sv. Josipa. Uvijek se borio kao Kristov vojnik za sv. Crkvu, majku istine. Cio život je istraživao vječne istine. Svom dušom čeznuo je i nastojao, da pronikne u dubine Božje dobrote i ljepote.

D. K. Stošić

Pierre l'Érémite:

Očinski blagoslov

(Svršetak)

Crkva je dupkom puna ljudi najrazličitijih staleža. Bilo je gospode i proletaraca, gospodara i radnika, gospoda „iz visokih slojeva“ kao i žena svijesnih i organiziranih radnika, vojnika i časnika... Dapače bilo je prisutno i nekoliko njegovih drugova, koje je dobro poznao. „Vidi, vidi, tko bi bio i promislio!“ — Između svih tih ljudi vladalo je najljepše razmjerje. Nitko nije mislio na klasnu borbu, koja je vjera „crvenih“, vjera budućnosti, uopće jedina vjera.

Nadođe župnik, pošten i vrijedan čovjek. O, ta poznamo ih, kako su to vrijedni ljudi! Obratio se djeci i

Ples

Malo pomalo postajemo pogani. Jednoć su plesovi bili i po odijelu žena i po kretnjama mnogo, mnogo pristojniji od današnjih, kada se žene nudaju muškarcima svojom golotinjom, a kretnje i način držanja pri plesu kao da nemaju druge svrhe negoli probuditi strast. Kao da nije dosta, u doba ekonomskih i drugih kriza, imati samo jedno vrijeme, kad »kaurin poludi«, sada se uveo običaj, da se pleše i ljeti u kupačim kostimima, za vrijeme karnevala, nažalost i u korizmi, pa eto i sada u adventu, kad nas Crkva zove na pokoru, da se što dostojnije pripravimo za Božić.

Bez plesa se više mladići i djevojke, a i neki roditelji ne znaju da zabavljaju. Bez plesa ili plesnih vjenčica neka naša »kulturna« društva bi užasno stradala ili barem ne bi bila više tako privlačiva. Pače ima vrlo »zaslužnih« društava, koja smatraju ples »prosvjetnim radom«. A mi, ljudi starih načela, koji se još držimo Božje zapovijedi: »Ne sagriješiti bludno!« i koji želimo, da očuvamo mladež neokaljanu i zdravu dušom i tijelom Crkvi i domovini, mi jesmo i ostajemo najodlučniji protivnici plesova.

Kao što bismo spriječili i čuvali svakoga onoga, koji bi se usudio, da zagrlji i sebi privine naše kćeri usred šetnje na ulici ili na trgu, tako ne smijemo pristati ni dozvo-

liti, da se s njima barata po plesnoj dvorani kao s kakvom nebudorednom igračkom.

Neki će se ovome nasmijati i narugati. Taj onda ne zna, što je bit današnjega plesa. No zato je to još prije sedamnaest vijekova dobro shvatio Tertulijan, kad je zvao plesove »sakupljačima nečistoće«. Sv. Ivan Zlatousti vrlo zgodno opaža: »Bog nam je dao noge, da čedno hodamo, a ne da skačemo uz pogibelj nečistoće«. Veliki svetil Ambroz veli: »Plesovi su skup opačina; hridina, na kojoj se upropašćuje nevinost; grob stidljivosti. Neka plešu kćeri preljubočinstva...« Niti je blaži prema plesu crkveni učitelj sv. Augustin, kad se o njemu ovako izražava: »Plesovi silno škode narodu. Svijet dolazi u plesnu dvoranu kao kršćanin, a izlazi iz nje kao poganin. Manji je grijeh cio dan orati negoli i malo plesati, jer u plesu plešu svi grijesi!«

Ako pak roditelji ne će da vjeruju Crkvi, neka poslušaju zloglasnoga kinematografskog glumca Maks Lindera, koji je bio tako pokvaren, da je ubio svoju vlastitu ženu. Prilikom rasprave na sudu u Parizu preporučio je skrbniku svoje kćerke Lidije, svome rođenom bratu: »Molim te, nemoj dopustiti mojoj Lidiji, da postane posjetiteljica plesnih dvorana, jer je ples propast djevojaka!« I poganin Plato se slaže s nama, jer on nazivlje »nepoštenima one osobe, koje plešu«, a Salustije, da dokaze,

počeo. Komuniste je načulio uši, da je jasno čuo svaku župnikovu riječ. Župnik je govorio:

„Dragi moji mališi! Došli ste do konca duhovnih vježbi. Samo još jedna noć dijeli vas od jutarnje zore svečane prve sv. pričesti. Vaše duše mora napunjeti zahvalnost naprama svima onima, koji su vam pripravili najljepši dan vašega života. Zahvalni morate biti Bogu, jer ste uprav vi odabrani, da zadovoljite za drugu djecu, koju se nehajem, pače sa neprijateljstvom, da sa žalosnim neprijateljstvom odvrćaju od Njega. Zahvalni morate biti svojim svećenicima, koji su ovdje jedino radi vas, koji rade i muče se za vas, učeći vas nauk Kristov. Zahvalni morate biti svojim roditeljima, da, svo-

jim dragim roditeljima! Njihov dom je druga crkva. Majčino je koljeno oltar za dijete. O, kako sam zahvalan svim očevima obitelji, ovdje prisutnima, koji se nijesu oglasili na moj poziv, te su došli na večerašnju pobožnost. Iz svega srca ću vam podijeliti blagoslov. No ne ću vas blagosloviti sam, već molim vaše očeve, neka podignu ruke nad vaše glave, jer blagoslov oca je već od najstarijih vremena najdragocjenija baština djetinje duše...«

Tada svećenik podigne ruku, a svi prisutni ljudi isto učiniše. Neopisiv je to bio čas, kada su se nad glavama djece poput štita ispružile ruke siromaha i bogataša, vojnika i običnih ljudi, mišićave i opaljene ruke mladića i drhćuće ruke staraca...«

da je neka žena bila nepošteta, veli o toj ženi, „da je znala plesati“.

Dakle roditelji, koji ne čete da jednoć plaćete nad sudbinom svojih kćeri, daleko ih držite od modernih bestidnih plesova, plesnih vjenčića i plesnih dvorana. Bezvjerac Bayle je napisao: „Ples samo zato može da služi, da pokvari srce i da ubije nevinost!“

Jose

Narodni jezik u crkvi

Najnoviji krivovjerci tuže se na katoličku Crkvu zbog latinskoga jezika u crkvi, a sami kortešuju, kao pobjedničkim oružjem, da se oni služe narodnim jezikom u Misi. Razbistri-mo malo i ovo pitanje.

Pitanje uvođenja narodnoga jezika u Misi nije novo! Ono je bilo izneseno već na saboru tridentinsko-me, a uvijek je bilo poticano od krivovjercata. Pa i naravno! Krivovjerci su neposlušna djeca, a neposlušna djeca uvijek prkose ocu, dok on hoće da uzdrži red i jedinstvo u kući. A latinski jezik u Crkvi spada upravo k sredstvima, koncima jedinstva vjernika katoličke Crkve. Da, pitanje jezika nije vjerska istina, nego samo pitanje steg, te bi Crkva mogla da dozvoli, da se svaki narod služi u Misi narodnim jezikom, ali zbog znamenitih razloga toga ne čini. Zašto to ne čini? Evo razloga:

U vrijeme apostola kulturni opće rašireni jezik bio je grčki. U ovom jeziku je napisano gotovo cijelo sv.

„Sit nomen Domini benedictum: Budi ime Gospodnje blagoslovljeno!“

Ganuće je obuzelo komunistu te primjer, poziv krvi, tradicija i cijeli niz stvari, kojih ni slutio nije, a koje su se probudile u njegovoj podsvijesti. „Ispruži dakle i ti svoju desnicu!“ — zapovijedajući mu se namećao neki unutarnji glas. „Ako ne blagosloviš svoje dijete, bit će nesretno zauvijek!“ — „Ja da ga blagoslovim?“ — „Da, ti, upravo ti!“ — „I ako sam komunist?“ — „Bio komunist ili ne, ipak si otac tome djetetu i ljubiš ga...“ — „Ljubim ga i još kako ga ljubim!“ Zatim podigne desnicu.... Napokon nije ni on zagriženiji negoli su drugi. Sin mu je upravo protivne strane. Otac

Pismo novoga zavjeta; u ovom jeziku apostoli propovijedaju; u ovom jeziku dapače piše sv. Pavao svoju poslanicu i samim Rimljanima. Ovo je bio u ono vrijeme također crkveni jezik u službi Božjoj, barem općeniti. I ako su u Dalmaciji bili latini, i ako su već davno bili došli na more Hrvati, grčki jezik se uzdržao u splitskoj Crkvi sve do 9. vijeka!

Malo pomalo se ipak uveo na zapadu latinski jezik, jezik velikih Papa i učitelja Grgura, Lava, Ambroza, Augustina, Jerolima.

Kako su svi ostali narodi bili neuki i divlji, te se kršćanstvo, a s njim i prosvjeta, širilo iz Rima, naravno je, da se širilo latinskim jezikom na zapadu, a grčkim na istoku. Tako se dogodilo, da je jezik latinski postao općim, jedinstvenim jezikom u crkvi na zapadu, a naravno podloga su bila svete knjige, već prevedene na latinski jezik. Tko i malo pozna povijest, razumije, da drukčije nije ni moglo da bude, jer dragoga jezika nije bilo za prosvjetu, a ni knjiga u jezicima drugih divljih, priprostih naroda. Tek pomalo počese se razvijati jezici pojedinih naroda, te je trebalo da Ćirili, Bede i Bonifaciji slažu slova i pišu slovnice, pak će se od tada ti jezici razvijati, mijenjati i usavršavati sve do dana današnjega kao svaki drugi živi narodni jezik.

Latinski je jezik bio već dotjeran, općenito poznat i raširen, potpuno prilagođen nauku i potrebama Cr-

ispruži nad njim ruku kao za blagoslov....

Ako sada dragi Bóg ne blagoslovi njegova dragog mališa, neka mu barem ne uskrati svoj blagoslov zato, što otac još prije nije nad njim ispružio svoje ruke....

S rukavom otare Silvestar suzu, što mu se taj čas sklizla niz lice.

Najviše se pak obradovala Silvestrova žena Magdalena, koja se nije mogla dosta načuditi, kad joj je u srijedu uvečer tiho rekao:

„Je li moje odijelo čisto?“
 „Misliš ono od blagdana?“
 „Da, ono, što nosim u nedjelju!“
 „Za Boga, a što će ti?“
 „Za sutra. Razumiješ li?“
 „Ili ćeš poći sa Vjekom na sv. pričest?“
 „Da, poći ću!“

kve, a, jer je prestao da bude živ jezik, nije se mogao više mijenjati. I na tome je ostalo.

Tko pozna crkvenu povijest, zna, da kakve su se borbe vodile na istoku u vjerskim prepirkama i za samo jedno slovo. Toliko su već bili istančani nazivi i pojmovi u vjerskim stvarima.

Također svaki svećenik zna, da se u nijednom jeziku ne mogu izraziti tanki i tačno određeni bogoslovni pojmovi kao u latinskom jeziku. To je naime rad i zasluga dubokih umova, kakvi su bili sveti Oci, koji su ustoj, kako mi katolici vjerujemo, bili i Bogom nadahnuti.

Uzmite knjigu „Nasljeduj Krista“, prevedenu nebrojeno puta u sve jezike, ali nijedan prijevod ne će vam onako lijepo, jezgrovito, tačno, a kratko, izraziti smisao, kao latinski izvornik. To osjeća svatko, tko poznaje latinski.

Ove godine izašao je novi prijevod „Isповijesti“ sv. Augustina, i ako smo već imali prijevod prof. Sasso. No onaj prvašnji je već nekako zastario. Novi je lijepim jezikom više prilagođen sadašnjem jeziku. I ipak prevodilac dr Živković kaže o svom prijevodu: „Nipošto nijesam išao za tim, da dočaram čitatelju ljepotu originala, jer je to prosto nemoguće“. A kamo li pretočiti u živi jezik one uzvišene misli, one najtačnije određene istine, nazive otajstvene, božanske!

Iz ovoga, što smo rekli, jasno slijedi, zašto sv. Crkva tako rado, rekao bih ljubomorno, čuva latinski jezik u sv. Misi.

Kako je sa starokatolicima u Meksiku?

Prije pet godina, za vrijeme vjerskoga progona Callesova, osnovana je i u Meksiku starokatolička apostolska katolička crkva pod imenom „Meksička apostolska katolička crkva“. Crkvom tom upravlja „patrijarha“ Joaquim Perez. Pod zaštitom policije bili su prisvojili i neke katoličke crkve. Sada, kada su donekle tamo uređeni odnošaji Crkve i države, naložio je predsjednik Ortiz Rubio, da se otete crkve imadu vratiti pravim vlasnicima, pa ih je opet preuzeo za vjersku porabu Pascual Diaz, nadbiskup u gradu Meks-

siko. I tako je svršila raskolnička osnova u Meksiku.

No nije to sve. U septembru zatvoren je bio „biskup“ te raskolničke „Meksičke apostolske kat. crkve“ Ilija Montoya, jer se grozio, da će ubiti „nadbiskupa“ Pereza, „patrijarhu“ iste crkve. Zatvoren je bio na tužbu „nadbiskupovu“. No kasnije je uz jamstvo pušten na slobodu.

„Biskupa“ Montoya zaredio je prije nekoliko mjeseci isti „patrijarha“ Perez, ali ga je isti „patrijarha“ otjerao iz svoje crkve, kad je bio obavješten, da je povredio pravila crkve. Odatle neprijateljstvo, čiji će epilog biti na svjetovnom sudu.

Naši dopisi

ZLARIN, 9. decembra 1930

Rijetko, slavije

Danas se ispunila davna želja Zlarinjana. Zagrebačke Sestre Milosrdnice sv. Vinka otvorile su u Zlarinu kuću za uzgoj ženskoga pomlatka i obdanište.

Sam presvij. biskup htio je da blagoslovi ovaj novi zavod u našoj biskupiji. Došao je u 8^{1/2} sati u Zlarin u pratnji Mons. Tabulova Trute i Mons. Šare, te don Frane Grandova i časnih sestara. Svečano dočekan od vlč. župnika, predstavnika vlasti i naroda uputio se u crkvu, rekao sv. Misu, i u ophodu krenuo, da blagoslovi novu električnu centralu, a zatim kuću časnih sestara. I pri jednom i pri drugom blagoslovu presvij. biskup je govorio brojnom narodu o značenju ovih novih tekovina za Zlarin, a osobito o znamenitosti kršćanskog uzgoja ženske mladeži.

Iza službe Božje časne sestre počastije gospodu, koja su sa zadovoljstvom razgledala lijepu i prostranu kuću, želeći sretan uspjeh i časnim sestrama i Zlarinu, a taj želji se i mi pridružujemo.

Ugasile su se zvijezde na nebu!

Ministar Viviani je 8. decembra 1906. rekao u pariškom parlamentu onu tužnu rečenicu, kojom je htio kazati, da ne vjeruje u prekograbi život: „Zvijezde su se na nebu ugatile!“ I taj ministar doživio je, da se vjera ojačala u francuskom narodu, a bezvjerske škole su upropastile njegov plemeniti narod dok se druga zvijezda malo pomalo ugasila — to je njegov razum — jer je jadnik šepuo. Strašna kazna Božja!

Značajne su još i ove riječi ministra Viviani: „Što ćemo odgovoriti siromašnom radniku, koji ne vjeruje, kad vidi, da prolazi kraj njega raskoš i bogatstvo,

a on je bijesan radi te nejednakosti?“ Viviani bio je dakle prisiljen priznati, da su bezvjerci nemoćni utješiti čovjeka sa svojim znanjem, jer su sami vidjeli, kako se razočarano radništvo, bez vjere, bacilo u vrtlog najžešće klasne borbe, da onda pripravi društvenu revoluciju, kako se kasnije dogodilo u Rusiji.

Dobra i odlična gospođa, koju je muž napustio i prešao u starokatolike, da uzme

drugu, reče mi: „Moj muž nije mi dao mira želeći, da mi iščupa iz srca i uma svetu vjeru... Sada je uzeo drugu i ostavio me samu sa djecom. Vjera i molitva to mi je sada jedina utjeha u mojoj strašnoj nesreći... Da mu je prije uspjelo, da mi odzme vjeru, što bi mi ostalo sada iza ovakve prevare, ako ne očaj, otrov ili kugla samokresa!“

Ovakvim se „uspjesima“ bezvjerci i starokatolici mogu istinu baš dičiti!

Iz katoličkoga Šibenika

Blagdan Neoskrvnjenoga Začeca. Utjelstvo je vidjeti, kako se budi kršćanski život kod mnogih, što su drijemali, dok otpada ono, što je gnjilo i otrovano strastima. To nam je potvrdio i ovaj blagdan. Ne samo da se služba Božja razvila po običaju i sjajem u lijepoj i bogato urešenoj crkvi sv. Franc, nego je nadasve bilo ganutljivo vidjeti ono veliko mnoštvo na sv. pričesti ne samo ženskih, nego i muškaraca. Rano ujutro pjevale su se lekcije, pak sv. Misa, a zatim su se redale tihe sv. Mise. U 10^{1/2} sati presvij. biskup je održao pontifikalnu sv. Misu, a popodne blagoslov. Svečano slovo u čast Neoskrvnjene držao je mp. o. Marjan Stašić, franjevac provincije sv. Jerolima iz Splita.

Akademija sjemeništara. U subotu 6. t. mj. priredili su naši vrijedni sjemeništari u svojoj dvorani uspješnu svečanu akademiju prilikom imeadana i 35. godišnjice misništva svoga velezaslužnog ravnatelja presvij. g. Nikole Tabulov-Truta. U proslavu je klerik Špika pjesničkim zanosom ocrtao uzvišenost svećeničke službe i dosadašnji svestrani apostolski žar i rad svećarev. Tamburaški je zbor zatim lijepo odsvirao jedan komad, a đak Bojmić s mnogo zanosa deklamirao prigodnu pjesmu „Slatke uspomena“ od klerika Nikolića. Akademija se zaključila značajnom tragedijom u 5 činova „Garcija Moreno“, koju su mladi diletanti odigrali s dosta razumijevanja na zadovoljstvo svih prisutnih, koji su dupkom ispunili sjemenišnu dvoranu.

Sv. Nikola, zaštitnik pomoraca, bio je i ove godine svečano proslavljen u crkvi sv. Nikole nastojanjem zauzetne bratovštine. U ranu zoru bile su običajne lekcije i pjevanja sv. Misa, a druga u 10 s. te popodne blagoslov. Crkva je bila dupkom puna, a

preko cijeloga dana su se bogoljubnici izmjenjivali, da se pomole ovom općem omiljelom svecu u primorskim krajevima.

Posveta zvana crkve sv. Luce. 4. t. mj. presvij. biskup dr. Jer. Mileta posvetio je zvono u mjesnoj crkvi Benediktinaka. Svečanost je obavljena u krugu odličnih šibenskih gospođa i gospođe, koji su kumovali zvonu. Crkva je bila puna svijeta, koji je bogoljubno pratio svete obrede i na koncu pažljivo saslušao lijepi govor presvij. biskupa. Iza svečanosti bila je mala zakuska za pozvanike.

Kvatreni post. U srijedu 17. t. mj., petak 19. t. mj. i subotu 20. t. mj. su zimski kvatreni, posni dani, kad su svi vjernici obvezani na strogi post i nemrs. Katolička je Crkva naredila kvatre, da izmolimo od Boga oprostjenje grijeha, plodnost zemlje a navlastito da izmolimo dobrih duhovnih pastira.

Adventska propovijed. U nedjelju 14. t. mj. u Stolnoj Bazilici sv. Jakova u 5 sati navečer biće sv. ružarje, zatim treća adventska propovijed, pak blagoslov. Propovijeda vlč. don Ante Radić.

Blagdan sv. Luce. U subotu 13. t. mj. slavi se u crkvi sv. Luce blagdan iste svete, koju naš narod na osobiti način štuje i njoj se utječe radi očiju. Toga dana počinju lekcije u 5 sati, a u 6 s. pjevana sv. Misa u 7 i 7^{1/2} sati je tiha sv. Misa. U 8 sati čita Misu presvij. biskup u 10^{1/2} sati je svečana pjevana Misa, koju pjeva kaptekan preč. Ivanović. Poslije podne je svečani blagoslov sa Presvetim u 4 sata.

DOPRINOSI ZA „UBOŠKI DOM“ od sad se primaju u dućanima gg. Marka Jakovičevića i Vinka Šupuka. — UPRAVA „UBOŠKOGA DOMA“.

Odlikovana voštarnica Grgo Čular - Šibenik voštarski majstor i diplomirani pčelar

Isradjujem: sve vrsti sviječa, duplira, uskrasnih stojnica (cerea) sa svim uresnim znakovima, iz prvorazrednoga voska, brzo i solidno.

Preradjujem: prema želji sve vrsti sviječa iz voštanih ulomaka i okapina. — Uz najpovoljnije cijene:

Prodajem: finog vrcanog meda, 80-85%, sa kaduljinog cvijeća, iz mog uzornog pčelinjaka, na malo i veliko. Med je vanredne ljekovitosti za plućne bolesti, grla, prsa, prehlade itd.

Kupujem: sve vrsti voštanih okapina, ulomaka i žutog voska.

Počasna diploma i zlatna medalja: Dubrovnik 1926.

Počasna diploma: Ruma 1909
Sarajevu 1923.

Počasna diploma i srebrna medalja: Split 1925.

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveč. JOSO FELICINOVIC, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva upravo: Šibenik, Pošt. pretinac 17. — Štampa: Pučka Tiskara, Braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić